Слід зазначити, що поділ на лівих і правих за ідеологічним принципом у тому вигляді, в якому він використовується при аналізі європейських політичних систем, в українських умовах є досить умовним.

Так, у країнах західної демократії лівими вважаються партії, які у своїх програмах захищають інтереси малозабезпечених верств населення та орієнтуються на формування централізованої або контрольованої державою економіки. Зазвичай вони наполягають на скасуванні або обмеженні приватної власності, на значній концентрації податків у бюджеті та їх централізованому розподілі. Центристські партії захищають інтереси середнього класу, тобто людей, які мають досить високу заробітну платню: вчителі, лікарі, науковці, працівники високої кваліфікації тощо. У своїх програмах ці партії обстоюють розвиток ринкової економіки в гармонійному поєднанні з вирішенням соціальних проблем, державним сприянням розвитку освіти, охорони здоров'я, фізичної культури і спорту, гарантованим пенсійним забезпеченням, підтримують помірне оподаткування. Праві партії за рубежем захищають інтереси великого капіталу. Вони орієнтуються на жорстку ринкову економіку, виступають за згортання державного втручання в економіку, обмеження державного фінансування соціальних програм.

В Україні хоча суб'єкти виборчих перегонів як „ліві – праві" теж визначаються за вищевказаними ознаками, але в свідомості нашого виборця позиціонування за цим поділом проходить, в першу чергу, згідно не з економічним аспектом, а національно-демократичним і зовнішньополітичним. Тобто, українські праві виступають за рух України до західноєвропейської спільноти (ЄС, НАТО), підтримку української мови, народних звичаїв і традицій. Ліві прагнуть ширшого інтегрування України з державами пострадянського простору, передусім з Росією, вирізняються значно меншою спрямованістю на підтримку духовно-культурної спадщини українського народу – аж до надання російській мові статусу державної.

Якщо ідентифікувати найрейтинговіші політичні сили, то Партію регіонів, БЮТ і Соц. партію можна віднести до лівоцентристів, а Народний союз «Наша Україна» – до правоцентристів (хоча створення цих політичних об'єднань свідчать про появу фактично утворень за інтересами, які ставлять за мету утримати або здобути політичну владу). Аналіз програм цих партій засвідчує, що їх дуже складно класифікувати за ідеологічною належністю. Усі вони – за демократію, за народ, всезагальний добробут і т.д., і т.п. Це, у свою чергу, призводить до незавершеної ідеологічної структурованості українського суспільства, що сприяє збереженню низького рівня політичної культури серед населення й значним маніпуляціям під час кожної передвиборної кампанії. Справді, в програмах партій, які увійшли до виборчих блоків, водночас знаходимо посилання на політичні інтереси та політичні цінності, що традиційно асоціюються з принципами та основними засадами широкого ідеологічного спектра. З морального і практичного погляду кожна політична партія повинна сприяти утвердженню української державності на основі обраної ідеології. Проте питання місця й ролі політичних ідеологій надзвичайно болюче для посттоталітарного українського суспільства.

Традиційно-ідеологічними, судячи з партійних програм, в Україні нині є комуністи й націоналісти. І навіть тут є застереження: зазвичай їхня ідейна належність виписана лише в партійній програмі, а в практичній діяльності вони нічим не відрізняються від решти політичних партій. Комуністи голосують і підтримують капіталістичні й олігархічні клани, проти яких самі ж таки виступають. Націоналісти розчиняються або делегують свою підтримку іншим безликим утворенням. Інші політичні партії так нечітко формулюють свої ідеологічні засади, що їх не можна зарахувати ані до ліберальної, ані до консервативної, ані до іншої ідеології.

Резюме: Сучасні українські політичні партії утворилися раніше, ніж склалися соціальні групи населення, інтереси яких ці партії повинні відбивати. Тому партії не змогли знайти чітких соціальних адрес і виконувати функції посередника у взаєминах між особою та державою. Не дивлячись на чисельність та широту політичного спектру, партії України не стали центрами, де акумулюється потенціал суспільства, не стали справжнім елементом системи влади. Жодна з них не має достатнього впливу у загальнонаціональному вимірі. Перехід тоталітарної однопартійності до цивілізованої багатопартійності в Україні відбувається через "дрібнопартійність". Серйозною перешкодою на шляху до багатопартійності є відсутність в суспільстві консенсусу з приводу базових цінностей, ідеалів і цілей суспільного розвитку. Нормальне функціонування багатопартійності можливе лише на базі визнання і підтримки таких цінностей основними силами суспільства. Взагалі ж у становищі українських партій чимало спільного:
• у багатьох з них відсутній свій електорат;
• спостерігається втрата інтересу громадян до всіх партій;
• вкрай слабкі ідеологічні засади;
• переживають розколи, скорочення лав, втрату впливу і авторитету;
• відірваність програмних гасел партій від повсякденних інтересів населення;
• спостерігається активне зрощення партій та їхнього апарату з бізнесом, часто з тіньовим;
• відсутність сталого співробітництва партій в головному - побудові незалежної процвітаючої України.

Попри всі складнощі переходу до постіндустріалізму в Україні, процес оформлення нових соціальних груп
відбувається й досить швидко. Політичні партії можуть стимулювати цей процес, якщо прагнутимуть не просто отримати найвищий «відсоток» на виборах, а й захищати реальні інтереси людей. Тільки в цьому разі вони мають шанс, нарешті, посісти гідне місце в суспільстві й перестати бути товаром, який раз на чотири роки продають на виборчих дільницях разом із йогуртами й пампушками.

Отже, для сучасного політичного спектра України характерна ідейно-політична невизначеність, яка посилюється частою невідповідністю назв і програмових положень партій та їх реальній тактиці і стратегії. Таку амбівалентність можна подолати посилення м позицій політичного центризму
, таких, зокрема, його основоположних ідей, як ліберальна демократія, народна демократія і консерватизм (український традиціоналізм).